

II.

ČAROVÁNÍ ZAČÍNÁ

Golwa stála zamyšleně u otevřených dveří. Pozorovala uniformované strážce zákona i Kopa, vyvedeného z míry.

„Mladá paní, je nám líto, ale tady pán má opravdu vážné problémy. Dluží, na koho se podívá, a ještě to podezření,“ obrátil se k ní policista.

„Ale já vás chápu, pane důstojníku. Musíte přece udržovat pořádek a spravedlnost. Máte tady nějakou smet.“ A při těch slovech k němu přikročila a smetla mu nějaké zrnko prachu z nárameníku. Pak se se s klidem vrátila ke dveřím a opřela se o futro. Dál sledovala spor Kopa s policejní mašinérií. Nervozita se stupňovala.

„Krucí, kolikrát vám mám říkat, že jsem byl mimo republiku,“ ohrazoval se právě Kop.

„A ta paní, co jste s ní žil, byla s vámi?“ ostře se otázal ten, co před chvílí hovořil s Golwou.

„Ne, nebyla.“ V jeho hlase bylo slyšet malé zaváhání. Policista dělal, jako že si toho nevšiml, ale Golwa přivřenými víčky zaregistrovala potlačovaný úšklebek. Otočila se na patě a zmizela uvnitř domu. Nikdo si jí nevšímal. Kop už začínal mít nájezdu policie právě tak akorát dost.

„Tak a teď mi řekněte, z čeho jsem obviněn,“ osopil se na policisty. Podívali se po sobě.

„Ale z ničeho, pane... Zatím z ničeho,“ odpověděl ten samý policista a na slově „zatím“ si dal náležitě záležet. Kop pomalu brunátněl a jeho oči začínaly mít skelný výraz.

„Takže nemáte ani povolení k domovní prohlídce,“ konstatoval zvýšeným hlasem. Golwa se objevila znovu ve dveřích a v ruce si hrála

s nějakou hadrovou panenkou. Bezmyšlenkovitě ohýbala panence ruce a nohy a zdálo se, že nezúčastněně pozoruje spor Kopa s policisty.

„Neměl byste takhle mluvit, to si můžeme kdykoliv opatřit, ale vy, zdá se, máte co před námi tajit. Ale my na to přijdeme, to si pište a pak to bu...“ Ale policista větu nedokončil. Podivně vytřeštil oči a skácel se k zemi lapaje po dechu a buše pěstmi do země. Evidentně nemohl nabrat dech. Jeho prudké pohyby se rychle zpomalovaly. Ostatní byli jak omráčení. Než se do nich dal život a než přispěchali padlému kolegovi na pomoc, uběhlo pár vteřin naprostého ticha bez pohybu. Golwa se netečně, líně opírala o věřeje. Kop nevěřil svým očím a zmateně přeskakoval pohledem z osoby na osobu. Právě si nejvíc přál, aby blesk proklál ty otravy, které snad někdo musel poslat, aby mu znechutili jeho nedávný návrat, a najednou se to stalo. Zastavil se tázavým pohledem na Golwě, ta pokrčila rameny a přestala si hrát s panenkou. Držela ji jen za ruku a otočila se dovnitř.

Policista na zemi se rozkašlal. Jeho pohyby se počaly uvolňovat a téměř fialový obličej začal blednout.

„Co se ti stalo?“ uslyšel Kop. Jeho si policisté nevšimli, byli příliš zaujati svým kolegou.

„Nevím,“ pracně sípal ještě ležící muž, „jako by mi něco obrovského a silného zmáčklo hrudník. Strašný pocit. Cítil jsem, jak si na mě sahá smrt.“ Přerývaně vydechoval.

„Něco jsi snědl nebo vypil? Nejedls tu nic?“ Znovu ten samý hlas. Všichni se začali rozhlížet kolem. Zaznamenali Kopa a jejich nálada okamžitě klesla na bod mrazu.

„Ale já mu přece nic nedával, ani jsem se ho nedotkl. To vy jste sem vtrhli a začali vyhrožovat,“ hájil se Kop. Čelil hradbě mlčenlivých pohledů.

„Vezmeme tady kolegu na vyšetření, ale nemyslete si, že tím to skončilo. My si vás najdeme a budete muset leccos vysvětlit. To si pište. A možná to nebude tak v rukavičkách jako dneska.“

„Opravdu? A dnes to byly rukavičky? To mi je opravdu líto lidí, se kterými chodíte v těch rukavičkách na plesy,“ odsekl Kop.

„Jste drzý, ale já si to budu pamatovat a tady kolega určitě taky,“ a brigádýrka nasazená na příliš malé hlavě výstražně nadskočila.

„Se už těším,“ zabručel si Kop pro sebe, ale policista jej zaslechl.

„Co jste říkal? Dejte si pozor na jazyk.“ Pomalu položili kolegu, dosud neschopného pohybu, na zadní sedadlo auta a bez rozloučení odjeli. Kop pomalu zavíral vrata a díval se za odjíždějícími policisty. Na čele se mu objevily vrásky.

„Co se mračíš?“ Golwa mu položila ruku na rameno. „Jsou skutečně tak mocní? Pořád nevycházím z údivu, kočáry nemají zapřažené koně a jsou rychlejší, než kdyby je táhlo stádo koní. A pak mne překvapíš, že z pár lidí evidentně bezmocných máš strach.“

„Ani nevíš, jakou moc tihle lidé mají. Ale mne překvapuje něco jiného. Jsou příliš hloupí na to, aby se sami ze své vůle zabývali nějakým ztraceným párem nebo dvojicí, když mají tolik loupeží a ublížení na zdraví, kde se mohou dostatečně realizovat a na co jim stačí ty jejich mozečky. Spíš mi přijde, jako by je sem někdo schválně poslal. Jako kdyby to dělali jen z donucení a od začátku to brali jako příležitost znepríjemňovat život.“

„Ale ty ses sám snažil, seč ti síly stačily, přesvědčit je, že něco tajíš, to se musí uznat,“ poznamenala Golwa ironicky.

„Ještě že tě tu mám. Dokážeš opravdu podpořit a utěšit.“

„Nejsem chůva ani pečovatelka. Takže to ani ode mne nečekej. Navíc jsem si vyzkoušela, jak se za ta léta změnila technologie uplatňování mých znalostí, a jsem spokojená.“

„Cože? Cos dělala? Jestlis jim něco sebrala, dojde jim, kdo to asi udělal, a budeme je mít na krku jak klíště.“

„Jen jsem vyzkoušela takové staré triky. Hezky zafungovaly. Sice máte dostavníky bez koní, ale jinak jste jak malé děti. Když jsem tu byla naposled, i malé dítě vědělo, jak se bránit proti uhranutí.“

Kop zpozorněl.

„Cos dělala?“ Golwa pokrčila rameny a ukázala mu panenku. Nechápal. Golwa zlostně odfrkla.

„Sebrala jsem tomu hejskovi jeho vlas, co mu spadl na rameno, a dala ho té panence. Rozumíš?“

Kopovi to stále nedocházelo, díval se na Golwu nechápavě.

„Panenka-vlas, JEHO vlas-panenka, oživení, chápeš?“ Golwa zamračeně a nasupeně odsekávala slova, jako by Kop byl nějaký hloupý podomek, s jehož tupostí nechce dál ztrácet čas. Kop pátral v paměti. Ano, jak mohl zapomenout? Čemu jej učil San Rem ohledně oživování? A najednou mu to došlo úplně. Umění voodoo. Čarodějnické znalosti afrických šamanů, které dodnes přežívá jak na území černého kontinentu, tak v oblastech Karibiku.

„Tys na něj použila voodoo? Ty to umíš?“ Udiveně pozoroval Golwu. Ta si pohrdavě odfrkla.

„Voodoo se to jmenuje teď? No to jste tu tedy hodně zapomněli. Už se nedivím, že se nikdo nevrátil a nechali mne čekat tolik let. Vždyť vy si o problémy vyloženě říkáte.“

„Jací VY, jsem snad já stejný, jako ti hlupáci v uniformách, co sem přišli? Jen jsem prostě ještě zmatený, ze změny. Ještě nedávno jsem nečekal, že se vrátím do svého domu. Tak mi promiň, že se mi tamto zdá jako poněkud výstřední film.“

„Nevím, co je film, ale pokud je to něco jako obraz, tak TOHLE je obraz reality, kterou jsme před nedávnem opustili. Nyní žijeme v obrazu. Proto jsem sem tak rychle spěchala, abych unikla pronásledovatelům.“

„Asi se ti to moc nepovedlo, soudě podle rychlé akce vyšetřovatelů,“ neodpustil si Kop a Golwa se zasmušila.

„Možná máš pravdu, možná nás předešli. Možná ještě někde existuje jiná Luzná a možná se dá přejít. Pak by přišli dřív než my, a pěkně se tu na nás připravili. Ale kdyby tomu tak bylo, poslali by někoho schopnějšího a silnějšího. Nene, tohle se mi nezdá. Určitě o nás zatím nevědí.“ A Golwa si ulehčeně oddechla, ale hluboká rýha na jejím čele dávala tušit, že tu myšlenku úplně neopustila.

„No dobře, vraťme se k tvým čárám. Nejde je přece jen tak používat proti bezbranným.“

„Nějak si odporuješ. Mně nepřišlo, že ten, co tě tak péroval, byl bezbranný. Mně přišlo, že dost zneužíval svou moc a hlavně vůbec nevěděl, o co jde. Vysvětli mi vlastně tu instituci. Vidím, že mám víc mezer ve znalostech, a to nejen o oblékání a kočárech.“

Golwa jej dlouho poslouchala a chvílemi jen s otevřenou pusou zírala, jindy udiveně vrtěla hlavou. Kop jí trpělivě vysvětloval všechno, na co se vyptávala. Tou dobou už seděli uvnitř a pili kávu.

„Ty tedy chceš říct, že se nesmím bránit, když na mne někdo zaútočí? Že to je proti zákonu?“

„Ne tak úplně, je to proti zákonu, když se mstíš nebo když k obraně použiješ silnější prostředky než útočník.“

„To je ale nesmysl, jak se mám ubránit, když nepoužiju silnější prostředek? Útočník musí vědět, že mohu použít k jeho zastavení, co se dá, už tím by si uvědomil zvýšené riziko pro sebe. Takhle jej to spíš vyzývá, aby mne napadl. Tohle jste si tady zavedli? Co vás to napadlo?“ Byla hodně pobouřená.

„Na mne se nezlob, já to nevymyslel.“

„Dovedeš si představit, co by s tebou udělal ten cucák, co jsem jej lehce přidusila, kdyby věděl, jak elegantně jsi zabil ty útočníky, když jsme se setkali? Tvoje kladivo bylo silnější než jejich nože. Dali by tě do šatlavy?“

„Tady se říká vězení. Ale asi tak nějak. Policie je vlastně obdobou biřiců.“ Pak ho najednou napadlo: „Co si vlastně pamatuješ z tohoto světa?“

„Naposled jsem tu byla s Josefem Balsamem. Byl to velký alchymista, stejně jako většina z nás tehdy. Pohybovali jsme se po celém světě, ale mně se tehdy hodně líbila Paříž. Francouzština je nádherná řeč na rozdíl od němčiny. Ale i tou jsme mluvili. Tehdy patřilo ke vzdělanosti umět jazyky. A ty večírky!“ A Golwa se na dlouho zasněně odmlčela.

„No dobrá, ale snad jste měli nějaký cíl, nebo smysl a nějaké předávání informací?“ Kop cítil, že jí ta otázka není příliš po chuti.

„Měli, to máš pravdu. Šlo právě o nalezení cíle a smyslu. Josef byl velmi blízko cíle. Alespoň to říkal. Setkání tam na druhé straně, to

byla pravidelná výměna nalezených znalostí a zkušeností. Setkávali jsme se sice nepravidelně, ale nikdy, sakra nikdy nikdo nečekal čtyři sta vašich let. Jako já.“ Začal s ní třást vztek. „Taky díky tomu vypadám, jak vypadám. Jinak by mne ta myšlenka při přechodu tak intenzivně netrápila.“

„Jaká myšlenka?“ Kop se zavrtěl v hlubokém křesle, kam již nedopadaly ani paprsky slunce přecházejícího obzor.

„Ale vždyť sis toho musel všimnout, jsem starší, než jsem byla tam. O hodně. Vypadám skoro jako tvoje matka. Pokud potkáš Luznou, je velmi důležité, abys zachovával jistý status quo svého bytí. Nebýt, no jak to říci, nevyvážený. Ani myšlenkově. Při přechodu totiž sebe-menší nesrovnalost může změnit tvou podstatu. Někdy detaily, někdy vzezření, někdy povahu a při zvláště výjimečných příležitostech celý svět.“

„To ale snad není možné! Takové riziko podstupujete pokaždé, když potkáte Luznou? Neříkalas, že jsi Poutník? Vy snad cestujete mezi těmito dvěma světy stále, ne?“ Kop byl opravdu zvědavý.

„Jaké vy a my? Ke komu se počítáš? K nim? Taky jsi snad pochopil, že Poutníci nejsou nějaká sekta, ale úroveň znalostí. A využívání Luzné? To je chiméra, bludička! Nikdy nevíš, kde se vyskytne a na jak dlouho! Je to jen jeden ze způsobů, jak cestovat úrovněmi, jenže není stabilní ani předvídatelný. Luzná je něco jako zázrak. Vyskytnout se někde, kde je právě Luzná, je jako přežít úder blesku. Kromě tebe a teď sebe jsem neznala nikoho, kdo by potkal Luznou. Právě Josef tvrdil, že jsou i jiné způsoby a jiné formy. Nikdy mi je ale nechtěl ukázat. Proto jsem se tak těšila na další setkání. A ono nena-stalo čtyři sta let!“

„Ale za Luznou ti to tak dlouho nepřišlo,“ opáčil Kop.

„Nepřišlo, ale ten šok tady byl hrozný. Navíc kvůli tomu, že mne tam zanechali bez informací a bez cestování, jsem ztratila formu. Podívej, jak vypadám.“ A Golwa v zoufalém gestu rozpřáhla ruce a s odporem se na sebe podívala.

Kop jako kdyby si teprve nyní všiml, že vypadá podstatně starší, než když ji potkal za Luznou. Pohládl ji konejšivě po vlasech. Ucukla a ani se na něj nepodívala.

„Josef měl schopnost vycítit, kdy se zjeví Luzná. Procházel jsem mezi světy tak, že se zdálo, jako by Luznou sám vytvářel. Teprve dlouho poté mi prozradil, že si vycvičil zvláštní schopnost na anomálie. Tak tomu říkal.“

Kop se zakabonil.

„Neříkal před tím nebo po tom ještě nějaký přívlastek?“ A bedlivě Golwu sledoval.

„Nemohu si vzpomenout. Ne, určitě ne. Jenom anomálie. Proč se ptáš?“ Konečně se přestala zabývat sama sebou.

„Ale něco mne jen tak napadlo,“ potřásl hlavou, jako by tu myšlenku chtěl rychle zaplašit. „Co jste dělali v obou světech?“ Vzápětí se lekl, že jeho hlas byl příliš naléhavý a osten podezíravosti příliš zřetelný. Golwa to naštěstí nevyčítala, nebo se to rozhodla ignorovat.

„Hlavně jsme se snažili najít smysl všeho. Josef se Poutníkem stal v průběhu života, stejně jako já. Kámen mudrců byla skutečnost. Jen to nebyl žádný kámen. To byl ten způsob cesty k nesmrtelnosti... Blíží se další problémy.“

Kop si ještě stačil pomyslet, jak se asi mění člověk, když se setká s Luznou, a jak se mění okolní svět, a že to asi bude muset vyzkoušet. Rozezněl se zvonek od vrat. Kop zaraženě pohlédl na Golwu:

„Tys to věděla?“

„Něco jsem tušila. Obávám se, že jsme sice unikli neznámým pronásledovatelům TAM, ale zřejmě mají svoje pokračovatele nebo loutky tady, když už nemohou přijít sami. Má to ovšem i pozitivní stránku. Není s nimi Josef. Ten by Luznou našel.“ A znovu upadla do zamyšleného mlčení.

Kop se rozmrzele vydal k vratům. Když je otevřel, naskytl se mu pohled na montážní automobil rozvodných závodů.

„Brej den, šéfe, tak jsme vám to přišli odstříhnout, když už jste tu, abyste nás nenařknul, že jsme to udělali ve vaší nepřítomnosti.“

Kop vyvalil překvapením oči.

„A to s tím nemůžete počkat? Já vám to samozřejmě zaplatím.“

„No na to jste měl přece už spousty času ne? Nedostal jste obsílky a výzvy? Nemůžete říct, že bychom na vás nebyli hodní a nečekali na vaše zaplacení dost dlouho, ale dva roky jsou dva roky, že jo?“ Kop jen bezmocně zatínal pěsti. Jako by se proti němu všechno spiklo. Montér mávnul rukou a vydal se k měřicím hodinám.

„No a i kdybyste mi to tady zaplatil, tak to nemůžu vzít. Budete si muset zaplatit připojení a poplatek a pokutu. Jen ta pokuta a připojovací poplatek dělá dvanáct tisíc a to my brát nesmíme, víte? Zavolejte si na dispečink v pondělí ráno.“

„A můžete mi říct, jak si asi mám zavolat na dispečink, když mi vypínáte elektřinu?“ dostal ze sebe s námahou Kop dusící se vzteky.

„No vy máte odpojenu i mobil kvůli neplacení?“ uchechtl se montér a kleštičky v jeho ruce dvakrát cvakly.

Kopovi se dělaly mžitky před očima. Neměl už náladu na tenhle svět. Hlavou se mu honily vzpomínky na Ailu a na její otázky, když hned po setkání s Luznou přemýšlela, zda ten jejich svět byl lepší než ten nový. Asi myslela výrazně dál než on. V tomhle světě nechtěl být.

„Být na vašem místě, tak bych se podíval i na další dluhy. My jsme si zjišťovali, jestli vám můžeme něco exekuvovat, ale nemovitosti už máte obestavěný. Takže bez elektřiky asi budete dost dlouho, co? No tak já abych šel. Jo, a kdybyste náhodou chtěl porušit tu plombu, tak za to je soud a sto tisíc pokuty, jen abyste věděl. Dávám vám to jako radu dopředu.“ A montér zaklapl dveře, aniž by čekal na odpověď, nastartoval a odjel.

Kopovi na rameno dopadla ruka, až sebou trhl. Golwa se jej snažila uklidnit, přitiskla se k němu: „A tím to ještě nekončí. Někdo si nás pěkně vyčíhal. Když nás nemohl chytit tam, tak se bude snažit použít všechny prostředky, které odtamtud může ovládat.“

„Počkej, jak ovládat odtamtud? To jde? To jste se učili, nebo ty to umíš?“ Kop ji pevně uchopil oběma rukama kolem pasu a zatřásl s ní.

„Ale to víš, že umím. Já myslela, že ti to došlo, když jsi poznal, že jsem Poutník. No dobrá, nedá se nic dělat. Já se musím vrátit, jen nevím, kdy to půjde, takže se tady budeme muset zařídit, jak nejlépe dokážeme. A tebe budu muset naučit pár věcí, které tě San Rem naučil.“

V domě si sedli ke svíčce a rozdělali krb. Začal první z dlouhých večerů, kdy Golwa zasvěcovala Kopa do věcí, jejichž základy sice již znal z výuky od San Rema, ale použití v oblastech, které mu ukázala Golwa, si ani nedovedl představit. V budoucnu si měl vzpomenout na tyto dva dny víkendu bez elektřiny, jako na dva nejklidnější a nejkrásnější dny návratu do svého minulého života.

Po víkendu zanechal Golwu v domě a sám se vypravil zjistit, co všechno se ještě změnilo. Návštěvou v bance zjistil, že je bez peněz, což bylo zjištění nepříjemné, neboť na cestu do banky utratil svou poslední a jedinou hotovost, kterou celé roky opatroval spolu s dalšími věcmi jako oko v hlavě. V autě nebyl benzín ani na cestu zpět. Slečna v bance mu ochotně poskytla výpisy jeho účtů. Než zmizel, byla na nich slušná hromádka peněz. Už ne. Pořád nemohl uvěřit, jak za dva roky chamtivé hyeny dokáží ze směšných dluhů za telefon, poplatky za vedení účtu, vodu, plyn, elektřinu a z dalších drobných dloužků vyexektovat desítky a stovky tisíc, za každý jednotlivý případ. Proč kupříkladu čekala společnost, které dva roky dlužil za vodu, až do okamžiku, kdy mu sebrali z účtu čtvrt milionu z původního, jen několikatisícového dluhu? A tak se choval každý z věřitelů. Když viděl, že Kop se nebrání, ponořil svůj zkrvavený zobák hlouběji do jeho majetku, aby si urval větší a větší kus. Zadumaně se vracel k autu, ale včas se zarazil. Před jeho vozem zrovna hovořil uniformovaný policista do vysílačky. Druhý pátravě vyhlížel mezi chodci řidiče. Zpoza rohu se objevil odtahový vůz. Lidé zpomalili a sledovali, co se děje, ale pak si zas šli po svých. Jen pár čumilů se zastavilo a klábosilo s policisty. Kop se nenápadně přimíchal mezi ně.

„Copak, zas někdo blbě parkoval, co?“ slyšel jednoho z přihlížejících, jak se ptá ruky zákona. Zvědavě udělal pár šouravých kroků, aby lépe

slyšel. Jak byl rád, že se loudal. Kdyby přišel o chvíli dřív, asi by jej už měli i s autem. Co se sakra děje? Kdyby tak mohl Golwě sdělit, co ho tu potkává. Jenomže mobil nefunguje. Neměl zaplaceno. Pochopitelně. A Golwa svůj nemá.

„Ale ne, a jděte si po svých,“ houkl policista a začal hovořit do vysílačky.

„Podezřelého řidiče nikde nevidíme. Čekali jsme u toho auta skoro půl hodiny a nikdo nepřišel. Přepínám.“ Policie se musela objevit hned, jak zabouchl dveře auta. Ale proč jej hledají?

„Dobře, necháme ho na záchytném parkovišti. Ale já tam s ním jet nemohu. Tak jim to pak zavolejte, že se nesmí nikomu vydat. OK, víš, že musím pro děti do školky, tak to zařídte z dispečinku. Konec!“ Auto tažené navijákem zatím najíždělo na poolejované lyžiny odtahovky. Policista si zálibně prohlížel práci navijáku. Ani nevšiml, že Kop na auto zírá úplně stejně.

„To ho vezete do Butovic?“ Zase ten hlas. Kop se podíval po tazateli, ale všechny tři hlavy už opět sledovaly tiše pohyb vozu. Policista také nezahlédl, kdo se to ptal:

„Občane, nebuďte tak zvědavěj. Jsme Butovicím přece nejbližší, ne? Nejste náhodou ten řidič?“ A upřel pohled do čumilů. Skupinka včetně Kopa se rychle rozešla. Tak na Butovice. Kde narychlo sehnat peníze? Kop usilovně přemýšlel. Jediná možnost, která jej napadla, se mu vůbec nelíbila. Ale vůbec ne. Vyrazil směrem k zastávce metra. Krást nevinným lidem peníze bylo to poslední, co by chtěl dělat. A pokud jej při tom ještě chytanou, sotva uspěje s vysvětlením, že prostě nutně potřeboval peníze.

Prošel turniketem a ani jej nenapadlo si všimnout ostatních, co si čas od času značili jízdenku. Bylo dopoledne a v metru nebylo mnoho lidí. Cizinci zvědavě studovali mapy a bavili se mezi sebou tu hlasitě a sebejistě ruštinou nebo němčinou, tu spíše pro sebe a tišeji řečtinou. Tak ještě cizince aby okrádal. Povzdechl si a pokrčil rameny. Najednou se ozval křik. Pohlédl tím směrem a uviděl postavu utíka-

jící k druhému východu metra. Za ní se malátně valila jedna z ukřižovaných Němek, které před několika vteřinami míjel. Rychle zamířil k druhému vstupu do stanice. Postavu zahlédl jen letmo, ale přesto si byl jist, že by toho člověka poznal kdekoliv. Vystoupal do sluníčka a musel mhouřit oči, jak se rozhlížel. Rána! Něco do něj narazilo. Nezaváhal ani na vteřinu a hmátnul za sebe rukou. To něco začalo hulákat a mlátit sebou. Otočil se, aniž by povolil sevření:

„Neumíte chodit nebo co a pusťte mě. Nemáte na mě co šahat!“ Kop se usmál, ale z jeho úsměvu nebyl cítit ani závan humoru.

„Tak tu peněženku a doklady a dělej!“ procedil na individuum, které pevně svíral za pravé zápěstí.

„Jakou peněženku, helejte, lidi vidíte, tenhle člověk mě chce okrást.“ A zloděj se začal kroutit, až mu řetízky z ucha zacinkaly o piercing v nose. Potetovaná ruka se potila.

„Povídám ti, peněženku a doklady té ženské dole. A bleskem, nebo si zajdeme promluvit támhle dovnitř.“ Postava se zarazila.

„Ste to moh říct hned, že jsem ve vašem rajónu, se tak moc snad nestalo ne?“ A volnou rukou hmatal hluboko v šosu. Kop koutkem oka zahlédl něco zcela jiného než peněženku. Naštěstí včas. Kost křupla a poberta se začal svíjet a řvát. Kop zmáčkl silněji:

„Ještě vteřinu a zlomím ti i tu druhou ruku. A teď jdeme.“ A táhl pobudu bez sebemenší lítosti k tmavému vchodu blízké herny. Několik lidí se za nimi otočilo, ale oblečení obou je nenechalo na pochybách, že si dva stejní týpci vyřizují nějaký spor. Po uniformách ani vidu ani slechu, takže Kop šel pevně bez rozhlížení. Několikrát smýknul svým vězněm, škobrtajícím v závěsu. Přítmí vchodu je pohltilo.

„Říkal jsem ti snad jasně, co máš udělat,“ praštil tělem zloděje na zeď. Teprve teď si všiml ostrahy podniku:

„Moment pane, moment. Jsme za chvílku pryč.“

„Tady nemáte co dělat. Tak se seberte a zmizte.“

„Von mě napadl a zlomil mi ruku,“ přísolil si lapka fňukavě.

To už na Kopa bylo moc. Prudce zvedl koleno. Zlodějíček se s vyheknutím a s očima v sloup zkroutil do klubíčka. Kop mu rychlým

pohybem roztrhl lem bundy a oběma rukama zajel do šosů. Než se mu na obličej stihl roztáhnout úsměv, už do své bundy zastrkával dámskou peněženku. Klíče, dva nože a dva mobily zmizely v jeho kapsách, než chlap z ochranky udělal těch deset kroků k bezvládnému tělu.

„Jak vidíte, pane, mizím, jak jste si přál,“ zavolal ještě přes rameno a vyběhl do slunečních paprsků.

„Počkejte a co tady ten,“ neslo se za ním.

Ale Kopa už ani nezajímalo, co chtěl neozbrojený člen bezpečnostní služby říci. Myslel na to, že k takové akci by se neodhodlal, nepotkat Luznou. Trpělivě by šel nahlásit situaci na policii a se skřípěním zubů očekával po zdlouhavých vyšetřovacích procesech nulový výsledek. Byl sám se sebou spokojený. Otevřel peněženku. Úsměv se mu roztáhl od ucha k uchu. V přihrádce na kreditní karty byl magnetický klíč od hotelu se jménem a adresou. Několik kreditních karet a přes osm set eur a asi šest tisíc korun. Okamžitě peněženku zase uklidil a zamířil do metra. Postál u automatu a poctivě si koupil jízdenku. K záchytnému parkovišti se dostal, právě když odtahová služba vyjížděla na svůj další podlý lov. Poznal oba za sklem odtahového vozu. Jak řidiče, tak policistu. Počkal, až zahnou za roh, a zkusil štěstí. Přece ještě z dispečinku nemohli zavolat. To by byli policisté strašně pracovití. A to nikdy nebyli a asi nebudou. Správce parkoviště četl noviny.

„Tak to mi udělali snad schválně, já jsem za nimi běžel, aby mi auto neodtahovali, ale ten člověk snad ani nekoukl do zrcátka.“ Vrátný položil noviny na stůl a upřel na Kopa pohled. Kop si přehnaně utřel nos rukou a popotáhl:

„No přece to, co vám sem teď hodili, ne?“ A ukázal loktem na svoje zaparkované auto.

„Jo tohle, no tak to jste rychlej, pane, ještě nemám ani papíry. Máte nějaký doklad, abych vám to mohl vydat?“

„Ale to víte, že jo. Ale než to začneme řešit, nebude se to nějak hlásit nebo nějak zapisovat do karty řidiče, že ne?“ Vrátný se zahloubal do papírů.

„Nic tady nemám, jen parkování na křižovatce.“

„Na jakej křižovatce, ještě se tam ani obrubník nezačal otáčet. To už musí odtahovat úplně všechno. To je strašný“, lamentoval Kop a po očku sledoval vrátného. Tomu se očividně nechtělo zkoumat zápisy policie ani poslouchat kvílení řidičů, zřejmě předváděné při každé návštěvě.

„No dobrá, dobrá, všichni jsme nevinný. Máte tři a půl tisíce? A zaplatíte hned?“

„No co mám dělat, to auto potřebuji. Tak zaplatím. Prej křižovatka, no tedy...“

„Dobře, nechte toho, já to tady vyplním a vy to tadyhle podepište,“ skočil mu do řeči vrátný. Kop mezitím rychle vylovil peněženku německé turistky a vyndal bankovky. Vrátný si naštěstí nevšiml ženského stříhu, usilovně vyplňoval papíry. Po několika minutách, kdy Kop trnul, aby se neozval telefon, mu vrátný lejstra podal.

„No a máte to za sebou. Pojdte.“ Jednou rukou sebral podložku se štosem papírů, které Kop bleskem podepsal, a druhou otevřel bzučákem bránu. Ta se otevírala snad celou věčnost. Kop byl stále nervóznější. Každou vteřinou se mohl ozvat telefon a vrátný by zastavil bránu a vše mohlo skončit. Rychle přešel k autu. Otevřel dveře, nastartoval motor a projel branou. Oddechl si. Jedno mrknutí do zrcátka. Otevřenými dveřmi hlídačova domku viděl, že drží v ruce sluchátko. Rozjel se. Běžící hlídač mávající rukou zmizel, když zahrnul na křižovatce do provozu. Tak tuhle bitvu vyhrál, ale bylo mu jasné, že válka teprve začala. V tomhle starém světě podobné situace nečekal. Co se to tu vlastně stalo?